

LONE DIANA JØRGENSEN

I de voksnes rækker 2

LæseLyst 3

Historien foregår i København i 1962-1963

Den dag John F. Kennedy havde været præsident i USA i et år, fyldte Marianne femten. Hun ville holde fødselsdag lørdagen efter, sagde hun. Jeg blev inviteret med som den eneste fra klassen. Det var jeg ret stolt af. Men vi var selvfølgelig også side-kammerater.

Vi skulle have rigtig middag. Tre retter. Ligesom til en voksen-fest. Når vi var færdige med at spise, ville Mariannes mor tage ud til sin kæreste.

Den dag fik Marianne mig overbevist om, at vi skulle melde os ind i basketball-klubben. Til gengæld ville vi stoppe med badminton. Jeg havde ikke råd til at betale to steder.

Jeg anede ikke, hvad jeg skulle tage på til festen. Én ting vidste jeg dog. Ikke noget med sløjfe i håret. Men tøjet? Det var værre. Selv om jeg gjorde mig umage med sy-kurset, var det svært at sy en nederdel. Til sidst opgav jeg at blive færdig inden lørdag.

Jeg besluttede at bede min mor om hjælp.

En eftermiddag sad hun med Familie Journalen og en kop kaffe og slappede lidt af. Et godt tidspunkt at indvi hende i mine problemer, tænkte jeg og tog mig også en kop kaffe.

"Jeg har et problem," begyndte jeg.

"Hvis du kun har ét, er du sørme heldig," smilede hun.

"Jeg har ikke noget tøj at tage på til festen."

"Sludder. Du har skabet fuldt af tøj."

"Ikke noget, der dur," jamrede jeg.

"Du har andendags-dragten." Hun lagde ugebladet fra sig. "Hvorfor tager du ikke den på?"

"Den er alt for ... øh, damet."

"Du valgte den selv."

"Ja, ja, men jeg vil gerne have en sort, stram nederdel med slids bagi," sagde jeg.

Min mor rystede på hovedet.

"Alle pigerne i klassen har sådan en nederdel," påstod jeg.

"Kom ikke og fortæl mig, at fjorten-års piger går med sorte, stramme nederdele!"

"Vel gør de så." Jeg var lige ved at stampe i gulvet.

"Du har andendags-nederdelen. Hvis overdelen er for fin, så tag en bluse på i stedet."

"Hvad for en bluse? Jeg har ingen, der passer til."

"Du har din skjortebluse."

"Den gamle las. Jeg bliver nødt til at få en ny."

"Næh, hør nu ..."

Pludselig stod min far i døren.

"Hvad foregår her?" spurgte han og så fra den ene til den anden.

"Det er bare pige-barnet, der har fået nykker." Min mor rystede igen på hovedet. "Hun tror, pengene vokser på træerne."

Min far smilede over hele femøren.

"Hvad er det, der er så sjovt?" spurgte min mor lidt surt.

Det kunne jeg også godt lide at vide. Her stod jeg og blev måske nødt til at melde afbud, fordi jeg ikke havde noget tøj, der duede.

Som ved et trylle-slag stod min far med en tips-kupon i hånden. "Kan I se denne her?"

Vi svarede ikke. Vi gloede bare på kuponen, som han stod og viftede med.

"For pokker! Jeg har en ellever! Den er mange penge værd."

Min mor fnøs. "Den sang har vi hørt før," sagde hun